

DANS ROND HET GOUDEN KALF

JEAN DIEDEREN

©2026 Jean Dieren

Tweede druk 2026

Oorspronkelijke titel: Dans rond het gouden kalf

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, via internet, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN nummer: 9789403929729

Boekomslag: Paul van der Helm

“De waarheid was een spiegel die gevallen was en
in duizend stukken uiteen gevallen;
elk stukje toonde een ander beeld van de waarheid”

van Jalāl ad-Dīn Muhammad Balkhī,
ook bekend als Rumi,
13e-eeuwse Perzische dichter, jurist, theoloog en
soefi-mysticus

Deel 1.

Hoofdstuk 1. Vrijdag

Ik krijg bijna geen lucht, alsof ademen iets is dat ik opnieuw moet leren. Het verdriet slaat me plat, want ik denk weer aan mijn vader. Ik was die dag te laat. Ik moest hem nog zoveel vragen over hem, over mij, over ons. Zijn antwoorden, op alles wat ik nog weten wil, zullen mijn pijn nooit helemaal temperen. En als ik mijn ogen sluit verschijnt hij weer. Soms verdwijnt de pijn als zij met mij praat.

‘Trek je nog op, Kris. Het wordt niet groener,’ hoor ik Frederiek, die naast me zit, zeggen.

Haar stem is scherp. Ik herken de ergenis erin. De woorden hebben tijd nodig om mij te bereiken. Wanneer ze dat eindelijk doen, duwen ze mijn verdriet terug naar binnen, naar die donkere plek diep in mijn hart. Daar, ver voorbij de rand, ligt het zwaar en dof opgeborgen. Op die plek is het hanteerbaar. Dat weet zij.

Dan hoor ik ook getoeter van de man - ik weet niet of het een man is, maar het lijkt me logisch dat het geen vrouw is - in een blauwe Mercedes die achter mij staat. Hij maakt een obscene gebaar met zijn middelvinger in mijn linker spiegel. Ik zie een boos gezicht. Het is een man.

Ik duw de pook in drive en geef gas, weg van het getoeter, weg van zijn agressieve gezicht in de spiegel.

‘Wat heb je vandaag?’ vraagt Frederiek. ‘Je bent zo stil.’

De gedachte aan mijn vader vervaagt en maakt plaats voor de drukke straat en de rij auto’s die zich voor mij uitstrekt. Ook zonder antwoord weet zij genoeg. Zij kent mij door en door. Ik heb haar alles verteld over thuis, over vroeger. Hij en ik waren twee helften van één ziel, onafscheidelijk. Ik mis hem.

Frederiek zit twee dagen per week naast mij in een zwaar gepantserde auto. We praten dan veel over vroeger, over nu, ook over onze toekomst. Zij kan erg goed luisteren. Rouw kan lang duren. Rouw kent geen tijd. Dan ontsnappen eindelijk woorden uit mijn keel.

‘Ik erger mij mateloos aan die hufter achter mij. Hij zit veel te kort op me. Ik trap dadelijk op de rem en dan laat ik hem eens voelen wie hier de baas is,’ zeg ik, terwijl ik tergend langzaam optrek.

Zij merkt aan mijn stem dat ik boos ben. De man in de spiegel ook.

‘Als je dat maar uit je hoofd laat. Ik wil geen ruzie op straat. Het is bijna weekend en ik wil vroeg thuis zijn,’ reageert Frederiek fel.

Zoals zo vaak brengt ze me binnen enkele seconden tot bedaren. Frederiek is slim en weet precies waar ze moet aanzetten. Ook nu weer heeft ze gelijk. Haar stem, krachtig

maar ook beheerst, tempert mijn boosheid onmiddellijk, alsof de cadans van haar woorden als een zalf op mijn geïrriteerde huid inwerkt. Ze legt iets rustgevends over me heen waar ik me zonder verzet aan overgeef.

Het verkeer voor me verplaatst zich met een slakkengang. Even later staat het volgende verkeerslicht alweer op rood. We staan weer stil. De dieselmotor ook en dan hoor ik een hels kabaal achterin.

Frederiek draait haar hoofd. Ze kijkt me verbaasd aan.

‘Hoor je dat?’ vraagt ze.

Ik weet het antwoord, maar geef geen respons.

‘Ik hoorde harde ploffen achterin,’ zegt ze met een verwondering in haar stem. ‘Kris, wat gebeurt er achterin?’

Haar gezicht maakt duidelijk dat ze geen flauw benul heeft.

Verder in de straat zie ik een grote supermarkt met een parkeerplaats. Ik zet het knipperlicht aan.

‘We gaan het zien, Frederiek,’ antwoord ik. ‘Ik ga bij die supermarkt parkeren. Ga jij achterin kijken? Er is iets op de vloer gevallen.’

Achter haar stoel zit een zware deur als van een kluis, waardoor je in de gepantserde, stalen achterbak kunt komen. Ik geef haar de code. Frederiek draait haar stoel, tikt de code in en het slot klikt. Ze schuift de deur open en kruipt op haar hurken achterin. Ik wacht.

De parkeerplaats is half vol. Mensen lopen de supermarkt in en

uit. Een tengere jongeman van misschien net vijftien, sleurt moeizaam aan een lange rij winkelkarren. Een gestoorde dronkaard loopt zwalpend over de parkeerplaats met een volle tray bier. Een blauwe Golf rijdt achteruit tegen een nieuwe Tesla aan, maar rijdt gewoon weg. Dan stapt vlak voor mij een jonge vrouw in haar afgetrapte, smerige Peugeot, terwijl een glazen pot rode bieten uit haar hand valt. De glasscherven springen rond over het asfalt. Ik zie dat ze met haar linkervoet het deksel en enkele grote glasscherven aan de kant trapt, de deur dichtklapt en wegrijdt. Hufter, denk ik. Mensen maken altijd weer rotzooi, maar ruimen niks op. Dat is het grote verschil tussen mens en dier. Dieren passen zich aan. Dieren maken geen rommel. Mensen vernielen alle moois wat op hun weg komt.

Even later kruipt Frederiek weer terug in onze cabine. Ze vertelt mij opgewonden wat zij ontdekt heeft. Haar oren gloeien. Ze lijkt wel hitsig. Ik geniet ervan. Ik kijk in haar mooie blauwe ogen, ogen waar ik 's nachts van droom.

Ik krijg meteen het gevoel dat we de hoofdprijs gewonnen hebben en als we het nu snel doen, kunnen we in tien minuten de jackpot binnen hengelen.

Hoofdstuk 2.

De dieselmotor loopt nog, laag en gelijkmatig, een vertrouwd geluid dat normaal altijd rust geeft, maar nu onder mijn voeten trilt en mij onrust bezorgt. Alles om me heen functioneert zoals het hoort - het dashboard, de lampjes, het ritme van de motor - maar in mij klopt niets meer.

Ik kijk naar Frederiek.

De geldtransportwagen staat scheef in het vak, alsof we hem haastig hebben neergezet en meteen weer willen vertrekken. Het koude TL-licht van de Jumbo valt in bleke banen over de ingang. De schuifdeuren blijven maar open en dicht glijden, als een ademhaling die nooit stopt. Mensen lopen naar binnen en naar buiten, met volle tassen, met lege flessen en blikken, met hun gedachten bij de boodschappenlijstjes. Een winkelkar klappt hard tegen een rij karretjes. Het geluid echoot even na, maar niemand kijkt op. Niemand ziet ons. Niemand kan ons zien, hier achter het donkere, geblindeerde glas.

Frederiek zit weer naast me, half naar achteren gedraaid. Haar hand rust op de hendel van de gepantserde deur, maar het is geen echte rust. Haar vingers liggen er gespannen omheen, alsof ze elk moment kan beslissen en haar hand sneller is dan haar verstand.

‘Vier miljoen,’ zegt ze.

Ze zegt het bijna fluisterend, alsof het bedrag zelf veel te groot is om hardop te bestaan.

‘Vier cassettes zijn opengegaan,’ gaat ze verder en haar stem trilt licht van iets dat op opwinding lijkt. ‘Alles ligt los. Gewoon... los op de vloer.’

Ik kijk recht voor me uit, naar de schuifdeuren die blijven bewegen, naar de mensen die hun leven leiden alsof dit moment niet bestaat. Alsof wij hier niet zitten.

‘Het is niet van ons,’ zeg ik uiteindelijk.

Mijn stem is zacht en vlak, dezelfde stem die ik altijd gebruik, die me al mijn hele leven beschermt tegen alles wat te groot wordt.

Frederiek glimlacht. Ze draait haar hoofd langzaam naar me toe en kijkt me aan met een ernst die ik ken, een niet gemeente ernst, die nu scherper is, en feller.

‘Van wie dan wel?’ vraagt ze.

Er zit iets onder haar woorden. Iets lichts, bijna speels, maar het schuurt.

Ik geef geen antwoord.

Haar vingers trekken iets strakker om de hendel. Een kleine beweging, nauwelijks zichtbaar, maar ik zie hem toch. Alsof ze zichzelf al vooruit duwt.

‘Het ligt er gewoon,’ zegt ze. ‘Alsof iemand het vergeten is. Alsof het er voor ons ligt.’

Ik draai mijn hoofd een fractie haar kant op. Haar ogen vangen

het licht en houden het vast. Ze glanzen, niet van angst, maar van iets dat daar dicht tegenaan zit. Spanning, misschien zelfs verlangen.

‘Misschien heeft iemand vanmorgen een fout gemaakt,’ reageert ze dan, sneller nu, haar gedachten lijken zich te stapelen. ‘Bij de bank. Misschien heeft iemand daar lege cassettes gepakt, zonder het te merken. Per ongeluk. En wij... wij zitten nu precies op de plek waar die fout zichtbaar wordt.’

De motor bromt door, onverstoorbaar. Mijn voet rust op het rempedaal, maar ik voel hoe mijn druk wisselt, hoe mijn lichaam geen rust meer vindt in iets dat zo simpel zou moeten zijn.

‘Maar wij weten niets van die fout,’ zeg ik.

Ze kijkt me recht aan.

Ik zie geen twijfel in haar blik.

‘Precies,’ zegt ze. ‘Dus we maken er geen gebruik van.’

Buiten ratelt een kar over het asfalt, vlak langs ons. Het geluid is scherp en schurend. Een kind begint even te huilen en stopt net zo plotseling weer. Alles gaat gewoon door. Alles blijft normaal.

‘Als we uitstappen...,’ zegt ze langzaam.

Ik knik al voordat ze haar zin afmaakt, alsof mijn lichaam sneller beslist dan mijn hoofd.

‘Dan is het voorbij.’

‘Ja.’

Er valt een korte stilte waarin alleen de dieselmotor nog bestaat. 'Ik stop die lege cassettes terug,' zegt Frederiek dan. 'Deur dicht en dan rijden we door.'

Ze draait zich iets verder naar me toe. Haar knie raakt de mijne en blijft daar.

Ik voel haar warmte, onvermijdelijk. Ik voel het meteen, alsof die aanraking alles scherper maakt.

'En dan?' vraag ik.

Ze haalt haar schouders op, maar haar ogen blijven vast op mij gericht.

'Dan is er niets gebeurd. Wij weten van niks. Niemand heeft ons gezien.'

Ze laat de hendel los. Haar hand blijft even hangen in de lucht, zoekend, alsof ze het besluit nog niet helemaal durft te laten landen.

Ik slik.

Vier miljoen.

Ik zie het niet, maar het is er. Achter ons.

Haar hand gaat terug naar de hendel, dit keer steviger, alsof ze zich vastgrijpt aan iets dat haar overeind houdt. Met haar andere hand schuift ze de zware tussendeur een stukje open.

Het geluid is dof en massief.

'Tien minuten,' zegt ze. 'Dan ben ik achterin klaar.'

'En daarna?' vraag ik, maar mijn stem klinkt al anders.

Ze buigt zich iets naar me toe. Ik voel haar adem langs mijn

gezicht strijken.

‘Wie zwijgt, blijft,’ fluistert ze.

Ik kijk naar haar mond als ze het zegt, en dan naar haar ogen.

Er zit geen twijfel in. Geen enkele.

‘Wie praat...,’ begin ik.

‘... verdwijnt,’ maakt ze af.

De woorden blijven zwaar tussen ons hangen. Even gebeurt er niets.

Buiten schuiven de glazen deuren van de Jumbo weer open en dicht. Mensen lopen langs, praten, lachen misschien. De wereld draait door, alsof dit moment geen gewicht heeft. Maar hierbinnen staat alles stil, alsof de zwaartekracht ons compleet neerdrukt.

Ze ademt dieper en sneller nu. Haar borsten gaan op en neer, net iets te heftig voor iemand die stilzit.

‘Niemand weet dit, Kris,’ zegt ze zacht.

Mijn handen liggen op het stuur. Ik voel het leer onder mijn vingers, warm geworden van mijn huid. Ik knijp iets harder, alsof ik me daaraan vast moet houden.

‘Niemand kan tegen ons getuigen,’ zegt ze.

Ze leunt dichterbij. Ik ruik haar parfum, warm en dichtbij, en ineens besef ik dat mijn onrust niet alleen van de situatie komt.

Zij is ook de oorzaak. Misschien vooral zij!

Haar ogen houden de mijne vast.

Ik kom er niet onderuit.

‘Vier miljoen,’ fluistert ze opnieuw.

Het getal hangt tussen ons in, zwaar als lood, alsof het de lucht ook dikker maakt.

Ik kijk weg, weer naar de ingang van de Jumbo. Een man loopt langs, kijkt op zijn telefoon, loopt door zonder op of om te kijken. Alsof wij al niet meer bestaan.

Frederiek knikt. Klein en beslist.

Mijn hart bonkt in mijn borst, te luid, te snel. Ze legt haar hand op mijn arm. Warm, vertrouwd, onvermijdelijk.

Ik adem diep in.

Achter ons ligt veel geld. Voor ons ligt een andere toekomst, iets wat ik nog geen naam kan geven.

Mijn voet laat de rem langzaam los.

De wagen komt in beweging.

Hoofdstuk 3. Zaterdag

Er zit een autodealer in een nieuwe loods aan de rand van het oude industrieterrein. Dat is alle informatie die ik op Google Maps gevonden heb. Hoe eenvoudig kan het zijn, maar toch kan ik hem niet vinden. Ik zie oude bedrijfspanden met verroeste golfplaten daken en bij een grote loods waar ik nu gestopt ben, hangt een deel van de dakgoot los naar beneden. Het regent hard en het regenwater klettert langs de hoek van het gebouw af. Daar is het al zwart en groen van de algen. De defecte dakgoot is al lange tijd niet aangepakt. Het is vandaag hondenweer. Regen met krachtige windstoten, misschien wel windkracht 5 hebben ze gemeld. Ik haat dit soort weer. Het is geen weer om naar buiten te gaan. Maar vandaag moet ik een nieuwe auto kopen. Het kan niet wachten. Maandag kan het al te laat zijn.

Ik zie een handelsbedrijf in bouwkranen. De kranen staan buiten in een rij en enkele stalen kabels zwiepen hoog in de lucht. 'For sale' staat op een groot wit bord in knalrode letters. Het terrein eromheen is begroeid met onkruid, vooral hoog gras, distels en brandnetels en het trieste aangezicht nodigt niet uit om er iets te kopen. Kennelijk is de kranenhandelaar niet bang voor een storm, want de hoge kranen dansen mee in de wind, in het ritme van de hoge iepen die achter op het terrein staan.

Ik rij voor de tweede keer langs het gemeentelijke milieupark en het valt mij op dat het gemeenteterrein het best verzorgd is van alle bedrijven hier. Ik stop weer. De ruitenwissers zwiepen van links naar rechts. Aan de overkant van de weg staat een lelijk kantoorgebouw waar startups en beginnende zzp'ers op een goedkope manier hun eerste werkruimten kunnen huren. Het moet hier ergens in de buurt zijn. Waarom kan ik het niet vinden? Het ergert me mateloos.

Ik rij nu voor de derde maal hetzelfde blok rond maar ik vind het garagebedrijf niet. Ik ben op zoek naar Geel Luxe Cars, een handelaar in tweedehandsauto's. Ik hoop dat het bedrijf zijn naam eer aandoet. Ik zoek een sportieve, snelle auto. Volgens de website hebben ze ook jonge BMW's. Ik wil vandaag een mooie BMW kopen. Ik hou van sportief rijden. Ik heb genoeg cash geld bij zich. Stom dat het bedrijf hier niet te vinden is. Het moet hier ergens zijn. Als ik voor de derde keer het blok rondgereden ben en bijna besloten heb te stoppen en om het bedrijf te gaan bellen, zie ik het bij toeval. Geel Luxe Cars zit verstopt achter een bandencentrum, een grote loods waar autobanden opgeslagen worden. Aan de achterkant van het terrein is een nieuwe loods gebouwd. Daar hangt ook een groot bord van Geel Luxe Cars op.

Mijn humeur klaart meteen op. Het weer is dat duidelijk niet van plan. De lucht blijft asgrijs en de regenwolken hangen laag. Het is pas tien uur maar het lijkt al avond.

Ik rij langs de rechterkant van de grote loods het terrein op en parkeer de VW Up aan de achterkant. Ik heb die geleend van een vriend. De Up moet vanavond op tijd terug zijn. Aan de achterkant zie ik een grote rolpoort, die openstaat en ik parkeer er zo dicht mogelijk bij. Binnen staan meerdere auto's. Ik ben eindelijk op het goeie adres.

'Eindelijk,' zucht ik hardop.

Ik stap uit en ren naar de poort, maar ondanks de snelle sprint word ik binnen een paar tellen door- en doornat. Een man komt al naar buiten onder een grote grijze paraplu. Achter de hoge rolpoort bevindt zich een klein kantoor. Binnen zit duidelijk een hond. Het geblaf is dreigend en zwaar. Het moet een grote agressieve hond zijn en ik kijk geschrokken om me heen. Ik denk aan een verschrikkelijke pitbull met scherpe tanden.

'Kan ik u helpen, u zoekt een auto?' vraagt de man van Geel Luxe Cars.

'Wat een hondenweer vandaag,' antwoord ik.

De man geeft mij een hand.

'Bijt uw hond mij niet?' vraag ik. 'Ja, ik zoek een goeie tweedehands.'

'Wat mag hij kosten?' vraagt de verkoper.

Ik merk dat de verkoper geen zin heeft in gebeuzel over het weer.

'Is het veilig, zit uw hond opgesloten in een hok?'

‘Maakt u zich geen zorgen, zij is lief. U kent het spreekwoord: blaffende honden bijten niet.’

‘Dan is het oké. Wat hebt u staan?’

‘Komt u binnen kijken, ze staan hier allemaal droog.’

In de loods staan een twintigtal voertuigen, vier naast elkaar, vijf rijen, tel ik snel, enkele Mercedessen, merendeel Volkswagens.

Mijn oog valt meteen op drie mooie Lexussen. Die zijn jong en dus te duur, denk ik zonder het te vragen. Ik kom eigenlijk voor een sportieve BMW en wil nu niet meteen van mijn plan af. De eerste indruk is goed, afgezien van die dreigende hond. De auto's zijn netjes gepoetst. Ik heb ook eerder op de website gezien dat deze autodealer luxe tweedehands verkoopt.

‘Ik zoek eigenlijk een mooie BMW, liefst een diesel, niet te oud.’

‘Loopt u mee? Ik heb een mooie blauwe staan.’

Ik loop achter de man aan naar een blauwe BMW. Het is een model 3:25, met een dieselmotor. Hij staat in de laatste rij. De verkoper loopt rond de auto en doet alle deuren en de achterklep open. Ik inspecteer de auto en zie dat hij er keurig uitziet.

‘Netjes,’ zeg ik en steek een duim op. ‘Geen krassen of schade. Mag ik onder de motorkap kijken?’ Ik wrijf met mijn vlakke hand over de blauwe metallic kleur. Stofvrij en hij voelt erg glad. De auto zit dus goed in de was.

‘U hebt er verstand van? U mag zeker kijken.’ De verkoper lacht en klikt de motorkap open.

‘Nee, ik heb er geen verstand van maar wil het gewoon zien.’

‘Natuurlijk kan dat. Als u geïnteresseerd bent, kunnen we straks proefrijden.’

De verkoper haalt koffie voor zichzelf. Ik wil niks, ook geen thee of water, wat de verkoper mij wel vraagt. Ik bekijk ondertussen de BMW goed, vooral ook vanbinnen. De motor is schoon, geen oliesporen. Er zit een schone accu in, vermoedelijk een nieuwe. Het lijkt een goeie auto, geen zichtbare krassen, binnenin is alles schoon, de banden zijn goed, onder de motorkap zien de motor en leidingen er netjes uit en binnenin ruik ik geen sigarettengeur. Dat vind ik erg belangrijk. Ik haat auto’s waarin gerookt is. Roken vergiftigt de longen van een mens en het is zo verslavend. Mensen die hun claims tegen de sigarettenindustrie aanhangig gemaakt hebben, leven meestal niet meer op de dag dat de hoogste rechters het verlossende vonnis uitgesproken hebben. Ook omdat hun dure advocaten de procedures eindeloos rekken, heb ik ergens gelezen. Het is mosterd na de maaltijd. Ik ben fel anti-rook. Dus een auto waarin gerookt is, ga ik niet kopen.

De verkoper komt terug met de koffie.

‘Wat is de prijs van deze BMW?’ vraag ik.

Vijfentwintigduizend,’ antwoordt de man.

‘Heeft hij alle beurten gehad?’

‘Ja, het onderhoudsboekje ligt in het dashboardkastje. U mag dat zeker controleren, als u wilt. Hebt u al gezien dat het een automaat is?’

‘Ja. Kan ik contant betalen?’

‘Zeker. Wanneer wilt u hem afgeleverd hebben?’

‘Vandaag nog, na de proefrit.’

‘U heeft haast, merk ik,’ zegt de man.

‘Het is een cadeau voor iemand die mij erg dierbaar is,’ jok ik.

‘Wel, zo’n lief familielid zou ik ook willen hebben. Dan gaan we nu proefrijden. Mag ik uw rijbewijs zien? U mag zelf rijden.’

Ik geef hem het rijbewijs. Hij controleert het en geeft het mij terug. De man heeft eigenlijk alleen de foto gezien. We stappen in. Ik neem plaats achter het stuur. Een half uur later zijn we terug. Het regent nog steeds. Ik weet ondertussen dat de auto ingeruild is door een eerste eigenaar, dat het geen lease-auto is geweest en dat het oudere echtpaar erg zuinig is geweest op hun mooie auto.

De auto rijdt goed, heeft goeie ‘allweatherbanden’ en weinig kilometers op de teller. Ik heb er wel vertrouwen in. Twee uur nadat ik gestopt ben bij Geel Luxe Cars rijden we samen naar Bruna’s postafdeling voor de overschrijving van het kenteken.

Diezelfde avond breng ik de Up terug naar mijn vriend.

Morgen rij ik naar het zuiden volgens plan. Alles loopt gesmeerd.

Hoofdstuk 4. Zondagnacht

Wie praat, verdwijnt. Wie zwijgt, blijft.

Haar stem zit nog in mijn hoofd, alsof ze nog steeds naast me zit. Ik heb Frederiek niet meer gesproken.

Mijn handen liggen op het stuur van de BMW. De motor bromt onder me, laag en gecontroleerd, alsof hij geen haast en ook nergens last van heeft. Alsof dit een gewone plezierrit is. De snelweg ligt voor me, zwart en glanzend. Mijn koplampen trekken twee bleke banen over het asfalt, en alles daarbuiten bestaat niet.

Ik rij alleen. Frederiek wou niet mee. Geen radio aan. Geen stemmen om me heen. Stilte om me heen. Alleen de motor en af en toe het suizen van een auto die ik inhaal en meteen weer achter me laat verdwijnen.

Wie praat, verdwijnt. Frederiek heeft het verzonnen en weet ook wat het precies betekent. Ze is zo goed met taal en woorden. Beter dan ik. Ik zie haar gezicht meteen weer voor me. Haar mond dicht bij de mijne. Haar ogen die niet eens knipperden toen ze het voorstelde.

Wie zwijgt, blijft, Kris!

Ik slik. Mijn keel is droog.

Kilometer na kilometer schuift onder me door. Duitsland, borden die ik nauwelijks lees, afritten die ik negeer, tankstations die oplichten en weer verdwijnen in mijn spiegel.

Ik stop niet. Niet nu. Niet met wat achter in de auto ligt. Ik hou me aan de snelheid. Ik mag niet aangehouden worden. Alles is gepland volgens plan.

Ik beweeg mijn schouder een beetje, voel de spanning die daar al uren zit. Mijn vingers klemmen zich steviger om het stuur dan nodig is. Alsof ik iets vast moet houden dat anders losraakt. Als kind deed ik dit ook vaak. Blijven zonder gezien te worden. Aanwezig zijn zonder dat iemand je naam zegt. In de schaduw van een kamer staan en wachten tot het weer stil om mij heen wordt.

Ik adem langzaam uit.

Robin Hood. Die gedachte komt ineens ongevraagd. Als kind las ik dat soort boeken graag op mijn kamer. Een eenzame jongen met een spannend boek op zijn schoot. Bladzijden na bladzijde, tot ik in slaap viel. Stelen van de rijken. Geven aan de armen. Dan is het moreel niet verwerpelijk. Ik heb het altijd zo gelezen. Zo willen lezen. Niet nemen, maar corrigeren. Mijn mond trekt even scheef en mijn gedachte veert op. Dit lijkt er een beetje op, vind ik.

Buiten schuift de wereld langs me heen. Na Duitsland volgt Oostenrijk. Hoge bergen die als donkere muren opdoemen en weer verdwijnen. De weg slingert, zoals ook de naald van mijn snelheidsmeter.

De Rijn duikt af en toe naast mij op. Een zilveren streep in het maanlicht. Even zichtbaar. Dan weer weg.

Acht uur, misschien iets langer, ben ik nu aan het rijden. Ik heb niet gestopt. Alleen getankt. Motor draaiend. Mijn ogen overal. Niemand aangekeken. Het moet weg. Snel. Morgen al. Mijn blik glijdt naar rechts. Naar de passagiersstoel. Die is leeg. Ik kijk weer naar voren. Mijn hart slaat sneller. In de achterbak ligt het. Ik hoef hem niet te openen om het te weten. Ik haal een vrachtwagen in. Mijn wielen raken even de linker lijn. Het stuur trilt. Ik corrigeer. Adem in. Rustig. Blijf voorzichtig rijden, denk ik. Mijn telefoon die naast me ligt trilt. Zwart scherm. Ik had hem op trillen gezet. Toch kijk ik. Even. Een trilling over het leer. Mijn hart slaat over. Geen naam. Alleen een nummer. Misschien gewoon spam? Ik kijk weer naar de weg. Naar het scherm. Weer naar de weg. Hij blijft trillen. Dan stopt het. Stilte. En dan... gaat hij opnieuw. Ik kan nu niet opnemen. Ik moet door.

Hoofdstuk 5. Maandag

Wanneer Vaduz eindelijk opdoemt tussen de Alpen, klein en sprookjesachtig onder het hoge silhouet van het kasteel, voelt het alsof ik een decor binnenrijd dat speciaal voor discretie is gebouwd. Liechtenstein, een vorstendom dat nauwelijks groter is dan een Nederlandse gemeente, maar waar fortuinen geruisloos van eigenaar wisselen. Hier wordt niet gevraagd wie je bent. Hier wordt slechts gekeken of je kunt betalen.

Ik parkeer mijn blauwe BMW aan de Fürst Franz Joseph Strasse, stap uit, strijk met mijn hand over de gladde motorkap alsof ik de auto wil bedanken voor de lange, goeie rit naar het zuiden en steek de straat over. Ik open met de sleutel de groene, kunststof deur van het kleine appartement, dat van Fredericks ouders is. Ze weten niet dat ik hier ben. Frederiek heeft hen niets verteld. Binnen wacht een ruimte die bijna kaal is: een strak opgemaakt tweepersoonsbed, een witte kledingkast, een tafel met vier stoelen, een glazen bureau met een kruk. Een staande schemerlamp en een nieuwe hoekbank, vermoedelijk van Ikea, completeren de inboedel. Ik herken het van een foto die Frederiek me liet zien. Het zijn bijna allemaal nieuwe spullen van de bekende Zweedse gigant, denk ik. Ik loop weleens voor de gezelligheid en voor een goedkope lunch in Heerlen binnen. In de keuken staat een hoge koelkast met een vriesvak en ik trek de deur open: er zit alleen maar houdbaar

voedsel in. Prima. Alsof iemand heeft willen suggereren dat hier een gewoon leven wordt geleid. Het minimalisme stelt me gerust. Hoe minder er is, hoe minder er kan worden verraden. Frederiek vertelde me over het appartement. Ik durfde haar niet te vragen waarom haar ouders hier een klein appartement in eigendom hebben. Nu pas begrijp ik het.

Ik zet mijn laptop op het bureau en controleer de verbinding. De wifi werkt onmiddellijk. Wanneer ik de gordijnen opentrek, zie ik in de verte Schloss Vaduz baden in het ochtendzonlicht. De vlag hangt uit, dan is de vorst thuis. Eén van de rijkste families ter wereld waakt hier over een land dat zijn rijkdom niet van industrie of landbouw heeft, maar van vertrouwen. Vertrouwen is geld. Papieren of digitaal of bitcoins, dat maakt geen verschil. Vertrouwen in kapitaal, stilte en geheimhouding. Ik laat de laptop aanstaan en loop naar buiten. Tijdens de wandeling tel ik eenentwintig banken binnen het uur. Eenentwintig! Alsof het hier geen stad is, maar een kluis met straatnamen. In de etalages zie ik horloges, maatpakken, sieraden, alles veel duurder dan in Nederland. Het geld is hier geen middel om te overleven, maar een vanzelfsprekendheid dat decadent verkwist mag worden.

Terug bij het appartement pak ik uit de auto ook de vier lithium-accu's, die Frederiek mij meegegeven heeft. Ik zet ze op de grond naast het bureau. Nadat ik ze met een kabel ingeplugd heb op de PC, bedenk ik me dat ze nu als stille wachters staan

opgesteld. De accu's hebben een gemeenschappelijke stekker, die ik in het stopcontact steek. Ik zie dat ze nu meteen gaan opladen. Mocht het elektriciteitsnet uitvallen, dan blijft mijn systeem en mijn pc doordraaien. Dagen, maanden, jaren desnoods. Ik heb geen vertrouwen meer in mensen, wel in machines.

Wanneer ik mijn account open, voel ik een lichte duizeling bij het zien van de cijfers. De proefinleg van drie maanden geleden is inmiddels maal veertig gegaan. De combinatie van de hefboomwerking op crypto-futures en de algoritmische logica van priemgetallen – Frederieks logica – grijpt elke schommeling aan als een kans. Het programma werkt autonoom, als een vliegwielt dat zichzelf versnelt, waarbij winst zich sneller opstapelt dan verlies kan corrigeren. Zolang ik de stekker er niet uittrek, blijft het groeien.

Maar om werkelijk ongrijpbaar en onvoorstelbaar groot te worden, moet het grote bedrag vandaag nog worden gestort. Van contant naar een bankrekening. Dan van digitaal naar crypto. Daarna van crypto naar data. Zodra het in het systeem zit, is het niet langer tastbaar. Onvindbaar voor iedereen, behalve Frederiek en mij. Dan is het verdeeld in hashes, data, codes en berekeningen, in algoritmen die geen fysieke vorm meer hebben. Geen verleden, geen namen van eigenaars, maar wel met een gulden toekomst. En morgenochtend rijd ik weer gewoon terug naar Nederland, alsof ik slechts een weekendje

weg ben geweest. Maar eerst ga ik vandaag om één uur lunchen bij Gasthof Löwen, tegenover het Rathaus hier in Vaduz. Een afspraak die niets met cijfers te maken heeft en alles met schijn. Ik wil gezien worden als iemand die tijd heeft voor wijn en een warme maaltijd.

Om elf uur stel ik mijn wekker in op 12:50 uur en ga even liggen. Mijn lichaam voelt beurs na negen uur rijden, maar mijn hoofd blijft rekenen. Ik geloof al lang niet in meer in een god, wel in het lot, en het lot lijkt ons tot nu toe gunstig gezind. Robin Hood werd gevangengenomen, maar volgens de legende ook weer bevrijd. Ik heb niemand nodig om mij te bevrijden van mijn jeugd, van mijn nare verleden. Mijn vrijheid ligt in de stilte. Wie zwijgt, blijft. Ik sluit mijn ogen met die gedachte. Buiten ligt Vaduz kalm in de zon, onbewust van wat zich in dit kale appartement voorbereidt. Binnen draaien de cijfers door, onverstoorbaar, terwijl ik mezelf toesta even weg te zakken in een korte, noodzakelijke slaap. Vanmiddag moet het geld ophouden te bestaan.

Hoofdstuk 6.

Om half twee verlaat ik het appartement weer en steek het plein over met de zwarte Samsonite stevig in mijn hand. Het handvat snijdt licht in mijn vingers, niet door het gewicht, maar door wat het vertegenwoordigt. De koffer beweegt nauwelijks mee met mijn pas, alsof het zichzelf verplaatst en begrijpt dat discretie belangrijker is dan haast.

De bank ligt er onopvallend bij, met veel glas en natuursteen en geen overdreven grandeur. Binnen ruikt het naar gepolijst hout en stille discretie. Ik noem mijn naam, de afspraak wordt niet genoteerd. De medewerker die mij ophaalt glimlacht professioneel, niet nieuwsgierig.

In zijn kantoor leg ik de koffer op tafel. Het klikken van de sloten klinkt harder dan bedoeld. Hij vraagt om mijn paspoort, maakt een kopie, schuift het document zorgvuldig terug over het bureau. Geen frons, geen opgetrokken wenkbrauw. Dit is hier routine. Cash geld is in Vaduz geen uitzondering, maar dagelijkse kost.

Hij opent de koffer niet met theatrale traagheid, maar met zakelijke vanzelfsprekendheid. Bundels verdwijnen in de telmachine. Het monotone geratel vult de ruimte, mechanisch en onpersoonlijk. Cijfers verschijnen op een display. Ik volg het proces zonder iets te zeggen. Ik weet al hoeveel het is. Drie miljoen. Hij stelt geen vragen. Niemand stelt vragen. Niemand

lijkt zich te verbazen. Geld storten op een nieuwe rekening is hier een soort van administratieve hygiëne, zoals 's morgens tanden poetsen, scheren en douchen, niet meer dan iets wat een mens dagelijks doet.

Ruim een uur later sta ik weer buiten. De lucht is helder, de bergen scherp afgetekend tegen het blauw. Op mijn telefoon zie ik het saldo verschijnen op de nieuwe online rekening. Direct beschikbaar. Liquide. Verplaatsbaar.

Ik loop terug naar mijn appartement, lichter nu, niet omdat ik minder draag, maar omdat het geld zijn fysieke vorm heeft verloren. Het is getransformeerd in digitale cijfers, wachtend op de volgende stap in ons ongekende systeem.

Terwijl mijn schoenen tikken op het trottoir, denk ik terug aan die andere dag, ruim een jaar geleden, toen het project nog slechts een idee van haar was en ik nog niet wist hoe ver ik bereid zou zijn te gaan. Mijn koude adem wasemt voor me alsof het geruststellend wil zeggen: volg mij, je reis is begonnen, de reis van het project dat mijn naam draagt en mij inmiddels overstijgt.

Hoofdstuk 7.

Ons project begon een jaar geleden. Frederiek heeft de naam verzonnen. Sky. Sky blijft voor nu, samen met mijn pc, achter in het appartement in Liechtenstein. Sky is het resultaat van een jaar van geconcentreerde arbeid. We hebben er ongelooflijk veel uren aan gewerkt. Dagen werden nachten, nachten werden weken. We hebben Sky ontworpen als een entiteit die zelfstandig beslist, maar nooit zonder mijn handtekening, mijn handschrift en de afdruk van mijn duim. Is het kunstmatige intelligentie? Ja zeker. Maar niet autonoom in existentiële zin. Het programma denkt, dus Sky is intelligent, maar binnen een kosmos die Frederiek en ik gecreëerd hebben. Zij groeit langs assen die Frederiek heeft vastgelegd. Ik wilde geen machine die mij zou overvleugelen. Dat heb ik haar uitdrukkelijk verteld. Ik wilde een systeem dat ons zou verlengen. Niet als een kind dat met achttien jaar uitvliegt en zijn eigen leven bepaalt, zoals ik zelf gedaan heb vijf à zes jaar geleden, noodzakelijkerwijs om te overleven.

Een jaar geleden lag ik op een zwoele zondagavond op mijn rug op bed. Ik luisterde op YouTube naar de Vijfde Symfonie van Ludwig von Beethoven, uitgevoerd door het Chicago Symphony Orchestra. Wat mij op dat moment trof was niet slechts de dramatiek, maar vooral de mathematische helderheid van het leidmotief, de vier beroemde tonen: ta-ta-ta-taaa...

Kort-kort-kort-lang. G-G-G-Es. F-F-F-D. In c-mineur voor de geschoolde kenner. Een muzikale opening van een compositie die eenvoud suggereert, maar in werkelijkheid een universum van spanning opent. Drie dezelfde tonen, gevolgd door een verlengde vierde.

Dat motief nestelde zich in mijn denken als een virus van genialiteit. Dagenlang hoorde ik het in mijn hoofd, niet als muziek, maar als een formule. Ik besprak mijn idee met Frederiek. Toen was het plotseling geen melodie meer, het was een code geworden. Eén tot nu toe, voor zover mijn research volledig was, geheime code. Ludwig von Beethoven had het noodlot aan zijn deur horen aankloppen, zo had hij zelf verklaard. Het noodlot had hem geïnspireerd. Maar ik hoorde geen noodlot, ik hoorde wel het bekende patroon dat zich herhaalde en verschoof, met een dynamiek waarin de vierde toon telkens meer gewicht kreeg, zoals de ruimtetijd al miljarden jaren lang meer ruimte kreeg in het universum. Frederiek begon te rekenen. Haar specialiteit. Ze maakte schema's. Ze type getallen. Reeksen die ik niet begreep. Priemgetallen die ik niet kende. Bij mij bleef de muziek mijn aandacht trekken, vanwege de mystiek, maar ook vanwege hun zuiverheid. Ik ontdekte dat wanneer men drie identieke priemgetallen optelde, de som nooit opnieuw een priemgetal werd. Het vierde getal brak uit de exclusiviteit van de eerste drie. Althans het was geen echte ontdekking, ik vroeg het haar